

Francouzská obrněná divize na hranicích Československa

Podplukovník Čestmír Berka

Nedávno prošla našim a francouzským tiskem zpráva, že jednotky 1. francouzské obrněné divize mají být vzbuzeny přesunuty do jižní Německa a dislokovány v blízkosti československých hranic.

Československá vláda protestovala u francouzské vlády proti tomuto zámyslu, který demonstrativně pošlapává přátelská a kulturní pouta francouzského a československého lidu, vykoupená v dějinách krví a utrpením obou národů v boji proti společnému, hlavněmu nepříteli – německému militarismu.

Tímto provokativní čin proti citu francouzského a československého lidu se de Gaullova vláda pokouší znovu vybudovat osu: PARÍŽ-BONN.

Všimněme si však hlouběji vojenskopolitických zámýslů spojených s přemístěním této divize.

1. francouzská obrněná divize 2. francouzského armádního sboru v Západním Německu je v základě přeorganizovaná divizi francouzského typu 59. Skládá se ze dvou obrněných (tankových) brigád a jedné mechanizované, které jsou dosud rozmístěny: 1. obrněná brigáda v Saarburgu, 3. obrněná brigáda v Koblenz a 11. mechanizovaná brigáda v Landau.

Přemísťovaná divize je vybavena francouzskými tanky AMX a AMX-SS 11 s řízenými protitankovými raketami a v menším počtu staršími americkými tanky typu Patton M-48. Dále je vyzbrojena baterií raket Honest John a baterií atomových houfnic ráže 203,2 mm.

Obě francouzské divize, dislokované v Západním Německu, jsou údajně pod operačním velením NATO; v podstatě jsou francouzským vkladem do sestavy strategicko-operativního učenění NATO na středoevropském válčišti.

Zbytek pozemních „intervencních“ sil, které mají v budoucnosti tvořit mechanizované a obrněné (tankové) divize typu 59, má být dislokován na vnitřním teritoriu metropolitní Francie pod „národním velením“, ovšem s předpokladem, který je

vtipnou pointou v chystané de Gaullově hře o NATO. Jak uvádí exposé ministra národní obrany Messmera ve francouzské vládě, „mohou“ být dány k dispozici NATO na evropském válčišti podle toho jak bude pokračovat jejich reorganizace a v souladu s vývojem celkové situace.

De Gaulle si je pro příští časy pevně drží v své ruce proto, že jsou mu prostředníkem vlivu a nástrojem jeho manévru v NATO. Bude je zařazovat do útočné sestavy NATO podle toho, do jaké míry bude v něm růst mocenská váha Francie a Západního Německa v poměru sil k jiným protivníkům, zvláště pak k USA a Anglii.

De Gaulle si tak vložil do NATO svými dvěma divizemi v Západním Německu „špičku svého prstu“, ale ponechal si „celou ruku“ k tlaku na NATO, prozatím z vnějšku dovnitř.

*

K jakým změnám v dislokačním učenění NATO v Evropě může dojít při přemístění 1. francouzské obrněné divize do blízkosti československých hranic?

Předurčená divize, která má velitelské stanoviště v Trieru, byla až dosud součástí operačně-strategické zálohy velitele západoevropského válčiště.

„Paris-Soir“ z 6. února 1963 komentuje připravované přemístění 1. francouzské obrněné divize k československým hranicím takto: „Poprvé od roku 1945 budou francouzské vojenské jednotky umístěny u „železného opony“.“

Její přemístění na jih Německa, do blízkosti československých hranic znamená v každém případě posílení svazků v útočném uskupení NATO na jižním, podunajském operačně-strategickém směru, proti Československu, kde bude prvním sledem operačního sledu v součinnosti se svazky bundeswehru.

Přemístí-li se však v budoucnu s 1. obrněnou divizi

i celý 2. francouzský armádní sbor, dá se říci, že se mění na francouzské straně celá dosavadní de Gaullova „samostatná“ strategická koncepce „obraně Francie na Rýně“, a že de Gaulle přijal za svou Speidelovu vyslovenou útočnou, aktivní strategickou koncepci, která chce vyvolat rozhodující střetnutí s komunistickými silami na útočných pásmech a východitě k strategickému útoku, předpusunutých nejvíce na východ.

Zmíněný „Paris-Soir“ se zamýšlí nad politickým smyslem přemístění 1. obrněné divize a není dalek pravdě konstatuje-li, „že toto předpusnutí postavení u československých hranic až dosud zaujímaly západoněmecké a americké jednotky“ a dodává že „nové rozmístění francouzských ozbrojených sil má především politický význam, vyplývající z francouzsko-německé smlouvy podepsané 22. ledna t. r. v Paříži de Gaullem a kancléřem Adenauerem a od které se očekává intenzivnější splývání francouzské a západoněmecké armády.“

De Gaulle ubezpečuje prakticky nového „compagnon d'armée“ svou oddaností až za hrob rytířským gestem, kterým začleňuje svá vojska do prvního útočného strategického sledu NATO, aby nesla na svých bedrech první údery a tak poprvé v dějinách zpečetila nové „bratrské“ francouzsko-německé svazky; můžeme dodat, že stane-li se tak, bude to společně naposled prolítá krví.

De Gaulle tedy vložil do zrodu nové osy Paříž-Bonn nejen příslib společné a vlastní atomové a raketové výzbroje, kterou v budoucnu poskytne Francie Západnímu Německu, ale i slib, že francouzské svazky ponesou „stejný“ úděl s vojsky bundeswehru.

Americký list „New York Times“ uveřejnil v nedávné době obsáhlý komentář k plánovanému přemístění 1. francouzské obrněné divize. Právě se v něm, že „plánované nové rozmístění“ francouzských jednotek v Německu není v podstatě rozhodnutím NATO. Souhlas Francie s ním

je jedním z vedlejších tajných výsledků francouzsko-německé smlouvy o spolupráci. Smlouva vskutku stanoví, že generální štáby francouzské vlády a bundeswehru musí „sblížit své doktríny s cílem dospět ke společným koncepcím.“ K tomu tentýž list poznamenává, „že o vyslání francouzských jednotek do exponovanějších východních oblastí v blízkosti československých hranic bylo rozhodnuto na základě předem předemnané obranné strategie, k níž se oba partneři rozhodli.“

Uvnitř dislokační strategické struktury NATO v Evropě probíhají samostatně svévolné přesuny prozatím francouzských svazků, které jsou ve své podstatě přízraky a hrozbami rozkladu NATO, nedojde-li k „zásahům“ do stávající koncepce ze strany horečně pracující vojenskopolitické a ekonomické osy Paříž-Bonn, která se stává stále větším rozhodujícím činitelem uvnitř samotného NATO.

Málokterý západní kapitalistický stát odráží tak bez-

prostředně vojenské a politické dění jako současná de Gaullova Francie. A naopak většina vojenských jevů a politické tendence se zračí ve francouzské vnitřní i zahraniční politice.

Zdá se, že pohyby francouzských divizí v Západním Německu začínají být i středem pozornosti a hlavně obav v Anglii a USA. A to jde teprve o přípravu. V jednom z posledních projevů ohlašuje de Gaulle, že hlavní „nápor“ na rozhodující mocenské postavení v Evropě podnikne až v roce 1970, kdy bude mít Francie vlastní raketové a atomové prostředky.

V únorovém projevu k absolutum Vysoké válečné akademie pak de Gaulle jasně nastínil perspektivu vojenské politiky Francie: „Je naprosto jasné, že pro lid jsou nezávislost a svoboda nepředstavitelné, nedisponuje-li lid nukleárními zbraněmi... Jistí lidé věří, že je lépe přijmout neutralitu... tito lidé však nedělají nic jiného, než čekají na svůj osud... Francii zakazuje její

geografická situace, dějinný *raison d'être* a politická povaha, jakoukoli neutralitu.“

*

V témže měsíci komentuje pokrokový francouzský tisk *L'Humanité* „Cesta 1. francouzské divize na československé hranice vede přes Bavorsko, jehož hlavním městem je Mnichov. Před 25 lety se právě na tomto místě podílela také tehdejší francouzská vláda na zradě, která umožnila rozkouskovat území Československa – mučedníka a vedla k strašlivým událostem z roku 1940.“

I když se dnes de Gaullova francouzská vláda znovu spojuje s nejhoršími nepřáteli naší země a francouzského lidu, dějiny se nebudou opakovat vzdor zbožnému přání a vůli těch, kteří by je chtěli opakovat. Nebude tak proto, že budoucnost národa tvoří myslící lidé, kteří si vzali poučení z dosavadních destruktivních zámyslů všech kapitalistických vojenských teoretiků.
